

Κώστας Χ. Πασχάλης

Ένα φάντασμα πλανάται πάνω από την πόλη και το Νομό, το φάντασμα της ύφεσης και της ανεργίας

Μελοδραματικός μπορεί να ακούγεται ο τίτλος του κειμένου, αλλά δυστυχώς δεν είναι αποκύημα επιστημονικής φαντασίας, ούτε πολύ περισσότερο πολιτικός αφορισμός. Είναι η ακριβής εικόνα μιας πραγματικότητας που τείνει να γίνει (αν δεν έχει ήδη γίνει) κομμάτι της καθημερινότητάς μας.

Τον καλύτερο, ίσως, χαρακτηρισμό της κατάστασης δίνει η δημοτική κίνηση «διάβαση πεζών» με πρόσφατο κείμενό της το οποίο τιτλοφορείται ως εξής:

«Μη ρωτάς για ποιόν χτυπάει η καμπάνα, η καμπάνα χτυπάει για σένα».

Αναφέρεται δε, στο ζήτημα του κλεισίματος αλυσίδας σούπερ μάρκετ της πόλης και του κλίματος της γενικότερης οικονομικής ανασφάλειας που έχει καλλιεργήσει στον ευρύτερο χώρο της αγοράς.

Σύμφωνα, πάντα, με το ίδιο δελτίο, εκατό περίπου συμπολίτες μας περνούν το κατώφλι της ανεργίας (πολλοί από αυτούς μετά από πολύχρονη εργασία) και άλλοι τόσοι εργαζόμενοι (που συνδεόνται άμεσα ή έμμεσα με τη συγκεκριμένη αλυσίδα) κινδυνεύουν να βρεθούν στην ίδια μοίρα.

Αν στα παραπάνω προσθέσουμε την γενικότερη οικονομική δυσπραγία, αλλά και την ευκαιριακή έως τυχοδιωκτική στάση κάποιων επιχειρηματιών, που εκμεταλλευόμενοι το γεγονός της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης προβαίνουν σε αθρόες απολύσεις προσωπικού, αν ακόμη περιλάβουμε στις αναφορές μας το καυτό και επίκαιρο θέμα της οικονομικής απαξίωσης των αγροτών, τότε δικαίως μπορούμε να μιλούμε για έναν πραγματικό εφιάλτη. Και δυστυχώς οι διαστάσεις αυτού του εφιάλτη δεν έχουν γίνει ακόμη ορατές στο σύνολό τους.

Σαφώς και δεν διεκδικούμε το ρόλο της «Κασσάνδρας» (το ρόλο αυτόν τον αφήνουμε στους παχυλά αμοιβόμενους δημοσιογράφους των μεγάλων καναλιών).

Αντιθέτως, μάλιστα, αυτό που ζητούμε είναι η έγκαιρη αφύπνιση το συνόλου των πολιτών αλλά και κυρίως των άμεσα ενεχόμενων παραγόντων του δημόσιου βίου της χώρας μας και του Νομού μας (πολιτικοί, συνδικαλιστικά όργανα, κοινωνικοί και οικονομικοί φορείς) ώστε να στηθούν άμεσα όλοι εκείνοι οι μηχανισμοί άμυνας που θα αποτρέψουν τα όποια εφιαλτικά συνάρια.

Η δημιουργία ταμείων αρωγής για την πρόσκαιρη, έστω, ανακούφιση των πληγέντων, είναι μια πρώτη κίνηση που εξασφαλίζει τη κοινωνική αλληλεγγύη και συνοχή.

Η διατήρηση της κοινωνικής συνοχής όμως, πέραν της οικονομικής αρωγής (που έχει εκ των πραγμάτων προσωρινό χαρακτήρα) προϋποθέτει ενεργό συμμετοχή σε κοινές δράσεις και πρωτοβουλίες, προϋποθέτει τη συνειδητοποίηση της δικής μας ευθύνης και απαιτεί την ενεργοποίησή μας.

Σήμερα είναι κάποιος συμπολίτης μας, αύριο μπορεί να είμαστε εμείς που θα περάσουμε το κατώφλι της ανεργίας. Όσο πιο γρήγορα το κατανοήσουμε τόσο πιο αποτελεσματικά θα δράσουμε.

Οι «ομφαλοσκοπήσεις», τα αναθέματα, οι αφορισμοί, τα αναμασήματα, οι μεταθέσεις ευθυνών σε άλλους, είναι για μαζική κατανάλωση. Ουδείς διαθέτει το μαγικό ραβδί που θα μεταμορφώσει τους βατράχους σε πρίγκιπες. Καλά τα παραμύθια αλλά ακόμη καλύτερη η επαφή με την πραγματικότητα. Και η πραγματικότητα δεν είναι ποτέ ρόδινη, πολύ περισσότερο σήμερα.

Αν εξακολουθήσουμε να βιώνουμε τα γεγονότα ως παθητικοί θεατές τηλεοπτικού δράματος, κλεισμένοι στη

Κώστας Χ. Πασχάλης

Ένα φάντασμα πλανάται πάνω από την πόλη και το Νομό, το φάντασμα της ύφεσης και της ανεργίας

δική μας οικονομική αυτάρκεια, εγκλωβισμένοι στο ενυδρείο της αυταρέσκειά μας, αύριο που η θύελλα περάσει τις γρίλιες των παραθύρων μας «θα είναι πολύ αργά για δάκρυα».

□